
ZER

Goizian goiz etxeko leioak zabaldu ta ze aize mueta artzen dabe xudurrak, zer ikusten dabe begiak, ze soiñu zarata artzen dabe belarriak... Atsedenez aurkitzen al dira zentzunak "Ta zer diño giza semearen almen nagusiak gogoak".

Bakea, anaitasuna, askatasuna nai ta kateiz beterik dagoela dirudi inguruko arnaiz aize guztia... Giza semearen bizi alderdi guztietatik, estu, inguratuta dago gizakerien ota eta larrez. Gizontasuna dalakoan on itxurazko arpegiak, norberia ta nauskeria dabiltzaz persona guztiak atsipetu nairik beti norberari begira. bizitzako zuzentasun oiñarriak gogoz zapaldurik.

Arrokeria bizitzearen ezpatea ba -da, apaltasuna biziaren ardatz joria da. Baiña giza semea apaltasun izenagaz lotsatu egiten da. Ta ortik datoz lurtean ikusten ditugun nauskeri, zapaltze, guda ta alkar ulertu eziñak.

Neuk nai dodana egin neike neure biziagaz ta ortik datoz droga, gaiso ta eriotz mingarriak. Gaiztakeria berbera, gozamina gaitik, ontzat artzen da, ta ondoren berez datoz negarra ta eriotzea. Arrokeria gaitik bestea zapaltzea ontzat artzen da ta orrek jarraian dakar gizartean banatzea ta zori-gaiztoko burruka.

Aizea dabil munduan, besteak zapalduta ikusi ezker, poztu ta arrotu egiten daua ta orrek dakar gizartearen samiaña ta eriotz galgarria. Beraz arrokeria ez da berez errezoizkoa. Mindu egiten dau bizia ta personea ez da ortarako sortua. Ta giza semearen elburua da bakezko zoria, anaitasuna, bardintasun ta askatasunean oiñarririk.

Egille baten semeak izan bere, maitasun izkuntzan oiñarrirituta egon bear leuke. Ta arrokeria biziaren etsaia dala ikusi dogun ezker, apaltasunak alkatu ta zuzendu bear ditu bizitzaren al-dura ta elburuak.

Apaltasun itzaren senagaz ez zaitez bildurtu. Gure erriak seme-alaba asko izan ditu apaltasunez zuzenak eta indartsuak ta erriari bear dan argitasunezko bizia emoten alegindu izan direnak.

Apala ta totoa ez dira bardiñak. Apalak dauka beren izen ta izatea ta totoa dauka beste bere izen ta izatea. Beti ixilik egon ta arroen ta norberekoien jopu izatea ez da apalaren zeregiña. Apala beste gauza bat zuzentasunez gizartearen zeregiñak betetu nai ditua batak bestearen eskubideak ontzat arturik.

Zuzentasunaren izenean lan egin ta nekea bere lepo gain artzen dauana apala da. Au da gizadi minduak bere laguntzailletzat, egiz, artu nai dauan gizona. Arroak ez dau nai kargarik ta gitxiago, iñori laguntzeko astuntasunik, apala da iñoren izenean kargea artu ta aurrera doana. Gizon apala ez da lotsatuten anaiari laguntzen. Apalak ezin dau ikusi negarrez anaia ta zapalduta be ez bere anaien etxea...

Kristiñau legez begiraturik, Andra Maria apala izan zan Jaungoikoaren ama izatea onartuz... Ona emen, zure mirabea, egin bedi nigan zure borondatea... Ondoren eto-

ri eikiozan neke ta samin guztiekin artu eban Jesusen ama izatea. Ta guztia zan semearen bidez gizadiari bardintasuna anaitasuna ta askatasuna lortzea. Ori da andra apala. Ori da egizko bizitz oiñarria.

Nauskeri ta norberekeri barik egin bear darla egitea da apaltasuna. Euzkotar andra ta gizon zintzoak, olantxe, jokatu dabe ta apalak izateaz ez dira lotsatu. Apaltasuna, egia ta gizatasuna berez dagoz alkarrerri onginaiez, lotuta. Besarkada jakiturizkoa ta ederra da.

Ebanjelioaren apaltasuna, egite ta zuzentasun utsa danez, jopukeri ta zapaltzearen aurrez aurre egon da beti. Bakoitzak bere eginbearrak, zentzunez, betetea apaltasuna da. Ta gizadian zergaitik baztertzen ete da egiaren indarrez zaindu nai dan apaltasun berbea.

Zentzundun persona ta kristau artean, bata besteari lagundu bear dautsela ezagutzea, ta ondoren, eginkizun ori betetutea, apaltasuna da. Apaltasun ederra da batez bere. Jaungoikoa ta lagunak bear ditugula mundu onetan ezagutzea. Norbere indar ta jakituria ez dira naiko gure izatearen bear izanei laguntzeko.

Ta ori bear dan lez ezagutu ta onartzea apaltasuna da. Gure almenak noraiño eldu leitekezan, geure Egillea ta inguruko lagunengana laguntza barik ezagutu ta onartzea apaltasuna da.

Bear izenean minberatuta dagonean, urko lagunari laguntzea, apaltasuna da, ez-eukiei bear izenean, anaiak eskeintzen dautsen laguntza onartzea maitasuna da.

Beartsuen erakunde bateko zuzendari ez-nai izateak, arrokeriaren kutsua dario, apaltasunik ez da. Iñoiz ta iñun laguntza bear ba-da, ordurretan agertzen dau gizonak urko lagunarenganako anaitasuna ta or agertuko ditu ongillezko gauzarik aundienak... maitasuna... apaltasuna ta borondate ongillea. Serbitzea da ba apaltasuna.

Norbere burua aundizat eukitea, arrokeri aundia da. Norbere burua dan baiño gitxiagotzat euki ta miñean ori, sarri, erabilteak, be, ez dau apaltasun larregirik agertzen. Gauz bi onek ertzekoia dira ta bata bestearen ikutuz, alkarraren lagun egiten dira. Ez dira onek, ez ederrak, ez apalak.

Jauntxoa izan nai dauanak, bere gurarietan aize-puntuak daroaz eta ez dauka apaltasunik. Onek jendea bere inguruetatik uxatu egiten dau. Etxe, miña, mendi ta zelai beretzat nai ditu ta ingurukoak traba egiten dautsoe. Emen ez ^{di}rudi ez gizontasunik, ez anairik, ez apaltasunik.

Apala izatea zer dan jakin ta apaltasunean bizi nai dauanak, zuzentasun giroko bizitza ederra izango dau ta norberari dagokion eran bizitza egingo dau. Dan baiño ez geiagotzat ta ez gitxiagotzat bere burua artzen dauanak, zuertasun aundia dauka ta gizartearentzat izaki mesedegarria izango da. Persona apala da...

Munduko gosete, guda ta zapaltzeak zer eskatzen dabe? Arroak ala apalak zuzendu bear ditu arazo aundi onek...?

Paulin